

عنوان مقاله:

تاثیر شهرسازی معاصر ایران در بافت های تاریخی شهرها (نمونه موردی: میدان صاحب الامر تبریز)

محل انتشار:

دومین همایش ملی معماری و شهرسازی در گذر زمان (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

هادی ظهوری خسروشاهی - معماری، کارشناسی ارشد، مدرس گروه معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد زنجان

محمدباقر ظهوری خسروشاهی - عمران-سازه، کارشناسی ارشد، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شبستر

خلاصه مقاله:

تا آغاز قرن اخیر، تاریخ معماری به صورت فرآیند تکاملی و آرام معرفی میشد که طی آن سبک جدید با تغییرات اندکو جزئی در سبک قبلی رشد کرده و شکل میگرفت. ولی در ایران نیز همانند سایر کشورهای جهان، از ابتدای قرن 14 هجری شمسی، با بکار آمدن تکنولوژی و زندگی جدید، بافتهای قدیمیشهرها که اکثراً ساخت دوره صفوی و اوایل قاجار بودند، در اثر خیابان کشی های غیر منطبق با ساختار شهر گسیخته شدند و نتوانسته اند خود را در شرایط تکاملی وبا روند تحول و دگرگونی همساز گردانند. اساسی ترین ریشه های تغییر در طراحی و پیروی نکردن از الگوهای منسجم وهمگون را می توان در جریانات آغازین معماری مدرن یافت. در دیدگاه طراحان این نسل، الگوهای سنتی معماری وشهرسازی نشانگر جامعه ای ستمگر بودند و جایگزین شدن فرمهای جدید که حاصل تفکرات مدرن منطقی و انسانی بود ضروری به نظر می رسید. معماری این دوره تابع تکنولوژی و عملکرد بود و بر عکس معماری سنتی از هیچ الگو و شرایط پیروی نکرده و معماری مثل یک محصول تکنولوژی قابل استفاده در هر شرایطی و جامعه ای بر حسب ضوابط واستانداردهای تهیه شده به صورت یکسان قابل اجرا بود. این امر باعث گردید که شهرها دچار تغییرات اساسی گردند وبخش های از عناصر تاریخی و هویت بخش شهرها از بین بروند. ولی در دهه های اخیر، اندیشه حفظ و حراست از میراث تاریخی شهرها تجربه ای طولانی را در سطح جهان پشت سر گذارده و امروزه به مرحله نوینی دست یافته که با دهه های گذشته متفاوت است. می توان با نگاهی نقادانه و پندآموز به این روند جهانی از کجروی و اشتباهات تکراری در این مسیر پرهیز نمود تا بتوان هویت تاریخی شهرها را برای آیندگان بازگو کرد.

کلمات کلیدی:

الگوی سنتی، شهرسازی معاصر، تکنولوژی، دگرگونی بافت شهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/400564>

